

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **L. K.**, t. č. bytem, zastoupena JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 1830/3, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2013, č. j. OAM-93/ZA-ZA06-ZA04-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna za zastupování právní zástupkyně žalobkyně JUDr. Pěvy Skýbové, advokátky se sídlem Bartošova 1830/3, Brno, ve výši 24.684 Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 12. 4. 2013, č. j. OAM-93/ZA-ZA06-ZA04-2013 byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Ve včas podané žalobě a jejím doplnění žalobkyně uvedla, že dle jejího názoru správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil zejména ust. § 3 správního řádu, když se žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nezabýval odpovědně a svědomitě, protože nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nezákonnost

rozhodnutí spatřovala žalobkyně zejména v tom, že žalovaný při posuzování její žádosti nevycházel z přesně zjištěného stavu o poměrech na, zejména pokud jde o mafiánské praktiky a vyhrožování, kterým byla rodina žalobkyně vystavena a které vyústily v zabití jejího manžela, napadením a zraněním syna a škodou na majetku spálením stánku na tržišti. Dále došlo k porušení § 50 uvedeného zákona, neboť při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl žalovaný pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, zejména k údajům, které uvedla žalobkyně při pohovoru dne 26. 3. 2013, zejména k možnosti dovolat se na dodržování lidských práv, dodržování zákonů ze strany příslušných státních orgánů, které řádně v souladu se zákonem nevykonávají svoji pravomoc danou jim zákonnými předpisy. Dle žalobkyně došlo také k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, zejména protože se v odůvodnění rozhodnutí žalovaný nedostatečně vypořádal s tím, proč neshledává zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 f) zákona o azylu, neboť žalobkyně dle jejího názoru tyto zákonné podmínky splňuje. Domnívá se proto, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo i k porušení ust. § 7 správního řádu o rovnosti procesního postavení účastníků.

Došlo také k porušení § 12 zákona o azylu, neboť dle žalobkyně tyto zákonné podmínky pro udělení azylu v něm stanovené splňuje.

Pokud jde o skutkové důvody, ve kterých spatřovala porušení zákona, odkázala především na svou žádost o zahájení azylového řízení a protokol o pohovoru ze dne 26. 3. 2013, který s ní byl proveden a dále ostatní spisový materiál, který se k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR vztahuje.

Poukázala na skutečnost, že se správní orgán dostatečně nevypořádal se zjištěním faktických informací o zemi jejího původu, které by měly být aktuální a měly by obsahovat údaje o vážném porušování lidských práv, jejich omezování a odporování, nespravedlivých soudních řízeních a o potlačování náboženských svobod. V neposlední řadě správní orgán nepřihlédl k ryze osobním důvodům, které žalobkyni vedly k podání žádosti o azyl. Ekonomické podmínky a nedostatek pracovních příležitostí jí neumožnily, aby na žila plnohodnotný život, čímž jí bylo odňato jedno ze základních lidských práv, a to právo na práci, odpovídající výdělek a spokojený život. Navrhovala proto, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného z 12. 4. 2013 zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 41Az 10/2013 – 43 dne 21. 1. 2014 a rozhodl tak, že rozhodnutí vydané žalovaným dne 12. 4. 2013 zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně věc posoudil takto:

Uvedl, že ze správního spisu zjistil, že žalobkyně, státní příslušnice, podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR 19. 3. 2013. Důvodem odjezdu z vlasti byly problémy s věřitelem, který po žalobkyni a jejím manželovi požadoval vrácení daleko více finančních prostředků, než si od něho vypůjčili. Jeli si proto peníze vydělávat do ČR a jeli také proto, že navíc jim na někdo zapálil stánek se zbožím na tržnici. Do ČR žalobkyně

přijela v březnu roku 2000, od té doby zde pobývá a ani jednou ona sama od uvedené doby na nebyla. Na však vycestoval v roce 2008 její manžel, a to na pohřeb své matky. Manžel žalobkyně byl na zavražděn a dle jejího přesvědčení mafiány, od kterých si žalobkyně s manželem vypůjčili peníze na podnikání. Žalobkyně má obavu, že stejně by dopadla i ona, pokud by na odjela. Proto se tam nemíní již nikdy vrátit, zvláště když mafiáni 2x zbili i jejího syna, podruhé mu řekli, že je to proto, že rodiče nevrátili dluh a navíc uvedla u jednání 15. 1. 2014, že před vánocemi 2013 napadli neznámí lidé také její matku, a to tak, že skončila v nemocnici. Dle názoru žalobkyně toto je velmi pádný důvod proto, aby se žalobkyně již nikdy na nevrátila.

Žalovaný žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu.

Soud ve svých úvahách vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5Azs 6/2010 – 2007, podle kterého *„žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit“*.

Dále soud vycházel rovněž z rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3Azs 48/2008 – 57, podle kterého: *„Pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup (s účinností od 21. 12. 2007 byl zákonem č. 379/2007 Sb., § 2 odst. 7 zákona o azylu přesunut ve změněném znění do § 2 odst. 8)“*. Pro posouzení věci soud dospěl k závěru, že žalovaný se nevypořádal s otázkou, zda úmrtí manžela žalobkyně na v roce 2008 by ve vztahu k žalobkyni mohlo představovat při jejím návratu na pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou.

Soud uvedl, že správní orgán při vydání rozhodnutí 12. 4. 2013 se vůbec zatím nezabýval otázkou, zda s ohledem na úmrtí manžela žalobkyně v roce 2008 na by návrat na mohl představovat pro žalobkyni pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou, čehož se obává.

Krajský soud uvedl, že žalovaný se doposud touto otázkou vůbec nezaobíral, nezjišťoval žádné skutečnosti ohledně úmrtí manžela žalobkyně, neměl k dispozici úmrtní list manžela žalobkyně, z něhož by se dala zjistit příčina úmrtí manžela žalobkyně a pokud by bylo zjištěno, že manžel žalobkyně zemřel násilnou smrtí, dalo by se uvažovat o tom, že

v daném případě by byly důvodné obavy žalobkyně, že při návratu na by jí hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14 a) odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu). Soud uvedl, že i soukromé osoby mohou být původcem pronásledování nebo vážné újmy a že tedy i případ žalobkyně, kdy má obavu, že mafiáni by se ji mohli mstít a zabít stejně jako jejího manžela, může být za určitých podmínek pronásledováním, resp. může představovat vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Předpokladem je jednak intenzita násilí, jednak dostupnost ochrany před tímto násilím. Dle soudu žalovaný problémy žalobkyně vyhodnotil nedostatečně, pro své závěry neměl dostatečné podklady.

Zde tedy žalovaný, jak soud uvedl, pochybil, že zatím nezjistil skutečný stav věci. V tomto směru bude přinejmenším nutné zajistit úmrtní list manžela žalobkyně a v případě, že by bylo zjištěno, že zemřel násilnou smrtí, zabývat se otázkou, zda by se žalobkyně s ohledem na podmínky na mohla adekvátně domoci ochrany. Soud uzavřel, že vzhledem k uvedenému, rozhodnutí žalovaného v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že v souladu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku.

Proti uvedenému rozsudku Ministerstvo vnitra podalo kasační stížnost, když rozsudek Krajského soudu považovalo za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Soud se dovolal judikaturou NSS konstatované možnosti, že původcem pronásledování či vážné újmy je soukromá osoba. Soud rovněž uvedl svůj názor, že v daném případě by mohla žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma ve smyslu § 14 a) odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel je přesvědčen o tom, jak uvedl, že uvedený názor odporuje konstantní judikatuře NSS. Aby mohly být původcem pronásledování či vážné újmy soukromé osoby, musí být naplněny některé podmínky, především dodržení povinnosti tvrzení a existence skutečného nebezpečí vážné újmy a nedostupnost či neefektivita vnitrostátní ochrany. Doložil, že na jsou dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, jichž měla proti činnosti třetích osob jmenovaná využít. Sama žalobkyně se na státní orgány svého domovského státu neobrátila a proti údajnému chování policistů z místního oddělení, kteří dle jejího tvrzení nechtěli vyšetřovat trestní oznámení její matky, jmenované, ani její matka se nebránila stížnosti na nadřízený orgán. Státním orgánům proto není možné přičítat údajné jednání řadových policistů a o vyčerpání prostředků vnitrostátní ochrany, jako podmínce využití subsidiárního institutu mezinárodní ochrany, nelze hovořit.

Podle stěžovatele věrohodnost obav žalobkyně taktéž zásadně zpochybňují další podstatné okolnosti jejího případu. K vraždě jejího manžela mělo dojít v roce 2008, o udělení mezinárodní ochrany však žalobkyně požádala až v roce 2013, ačkoliv na území ČR pobývala nelegálně, s rizikem možného vyhoštění. I tato skutečnost má svědčit o účelovosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, vedené snahou o legalizaci pobytu na území ČR prostřednictvím zákona o azylu, což lze dle stěžovatele označit za zneužití institutu mezinárodní ochrany. Žalobkyně měla rovněž možnost využít alternativy vnitřního přesídlení. V této možnosti jí nebránila žádná překážka a ona sama se vyjádřila, že se přestěhovat nechce. Důvodnost obav žalobkyně z návratu do vlasti také účinně zpochybňuje fakt, že v roce 2011 kontaktovala zastupitelský úřad, který jí byl ochoten poskytnout součinnost při návratu do země původu. Krajský soud se dále opomenul vypořádat se závazným stanoviskem k možnosti vycestování cizince e. č. ZS 20448, podle něž žalobkyně při posuzování možnosti jejího vycestování na výslovně sdělila, že neexistuje žádný důvod, který by jí bránil v návratu na, kromě toho, že se zde cítí jako doma. S ohledem na to, že věrohodnost

žadatele o udělení mezinárodní ochrany je esenciální podmínkou úspěšnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je uvedený rozpor významný a měl být soudem zohledněn. Obdobně se soud nevypořádal se skutečností, že žadatelka zanechala na území svého syna, který dle jejich tvrzení měl být rovněž potenciálním cílem soukromých osob, tzv. mafie.

NSS rozsudkem ze dne 16. 4. 2014 č. j. 1Azs 24/2014 – 21 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2014, č. j. 41Az 10/2013 – 43 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Uvedl, že odůvodnění napadeného rozsudku Krajského soudu není zcela zřejmé, zda byl krajský soud názoru, že je nutno se případem žalobkyně blíže zabývat pouze z hlediska možného udělení doplňkové ochrany, nebo také azylu. Krajský soud na jednu stranu uvedl, že pokud by bylo zjištěno, že manžel žalobkyně zemřel násilnou smrtí, dalo by se uvažovat o tom, že by byly dány důvodné obavy žalobkyně, že při návratu na by jí hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (tj. měla by jí být udělena doplňková ochrana). Na druhou stranu hovoří o tom, že stěžovatel se nevypořádal s otázkou, zda úmrtí manžela žalobkyně na v roce 2008 by ve vztahu k žalobkyni nemohlo představovat při jejím návratu na pronásledování nebo ohrožení vážnou újmu. Pronásledování (resp. odůvodněný strach z pronásledování) je přitom jedním z prvků, který musí být naplněny, aby žadateli mohl být udělen azyl.

Dále uvedeno v rozsudku NSS, že v každém případě však platí, že žalobkyní tvrzené skutečnosti zjevně nejsou skutečnostmi svědčícími o možné hrozbě pronásledování, jež by mohlo odůvodnit udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Udělit cizinci azyl na základě uvedeného ustanovení lze buď v případě, že je zjištěno, že je „*pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“, a nebo v situaci, kdy má „*odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“. Institut azylu neslouží k ochraně všech cizinců, kteří se ocitli v nějaké těžké životní situaci, ale pouze k ochraně cizinců, kteří jsou pronásledováni, resp. mají odůvodněný strach z pronásledování z tzv. azylově relevantních důvodů. Těmto důvodům skutečnosti uváděné žalobkyní bezpochyby podřadit nelze. Za důvod svého a manželova odchodu z Ukrajiny v roce 2000 a neochoty vrátit se zde označuje žalobkyně obavy z věřitelů, u nichž si s manželem půjčili v počátcích svého podnikání peníze a kteří po nich vymáhali splacení tohoto dluhu včetně nepřiměřeně vysokých úroků. Hrozba ze strany věřitelů (slovy žalobkyně mafiánů) tak zjevně nebyla motivována její rasou, pohlavím, náboženstvím, či jiným z azylově relevantních důvodů. Ostatně shodně NSS judikoval v mnoha skutkově srovnatelných případech. Skutečnosti uváděné žalobkyní svědčí toliko o možné hrozbě způsobení vážné újmy (tj. v úvahu by přicházela pouze možnost udělení doplňkové ochrany). I v takovém případě však lze za jistých okolností žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Podle § 14 a) zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který „nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního

trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště“. Za vážnou újmu se považuje „a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR“.

Stěžovatel označuje tvrzení uváděná žalobkyní za zjevně nevěrohodná. Poukazuje na skutečnost, že svou vlast opustila již v roce 2000, od té doby žila v ČR a nebyla tak v žádném kontaktu s osobami, z jejichž strany jí má údajně hrozit nebezpečí vážné újmy. Odkazuje rovněž na vyjádření poskytnuté žalobkyní v řízení o správním vyhoštění, které s ní bylo zahájeno dne 11. 2. 2013. V tomto řízení k dotazu, zda je jí znám důvod, který by jí znemožňoval návrat na, nic o vraždě svého manžela na neuvedla, sdělila pouze, že se v ČR cítí jako doma. Nevěrohodnost a účelovost výpovědi stěžovatelky dovozuje stěžovatel také z toho, že k vraždě jejího manžela mělo dojít v roce 2008 avšak o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně požádala až v roce 2013, ačkoliv na území ČR pobývala po celou tuto dobu nelegálně.

NSS uvedl, že v této souvislosti připomíná, že řízení o mezinárodní ochraně je řízením specifickým tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze. V mnoha případech tedy zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k událostem, o níž hovoří, opravdu došlo podle jeho výpovědí. NSS se ve své judikatuře k dané problematice vyjadřoval již mnohokrát, pro koherentní shrnutí jejích závěrů lze odkázat např. na rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5Azs 66/2008 – 70. Poukázat lze rovněž na judikaturu NSS týkající se důkazního standardu o posuzování doplňkové ochrany, tzv. testu „reálného nebezpečí“. Např. podle rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2Azs 71/2006 – 82 „reálným nebezpečím“ nutno rozumět, že „ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Test „reálného nebezpečí“ je tak vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“, užívaný pro zkoumání „odůvodněnosti strachu z pronásledování“ podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Jestliže tedy stěžovatel vycházel ve svém rozhodnutí (kromě jiného) z hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobkyně, jedná se v daném případě o standardní a legitimní přístup. NSS však nepřísluší nyní blíže hodnotit věrohodnosti tvrzení stěžovatelky, protože krajský soud se danou otázkou vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je tak v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud bez dalšího dovodil, že povinností stěžovatele bylo obstarat si podrobnější údaje o okolnostech úmrtí manžela žalobkyně (např. vyžádat jeho úmrtní list). NSS k tomu uvádí, že považuje za přílehlavou argumentaci uplatněnou stěžovatelem v kasačním řízení, podle níž by takový postup nebyl namístě.

NSS uvedl, že dle § 19 odst. 1 zákona o azylu Ministerstvo vnitra při zjišťování údajů potřebných pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany „dbá ochrany žadatele o udělení mezinárodní ochrany a jeho rodinných příslušníků v zemi jeho státního občanství

nebo v případě osoby bez státního občanství v zemi jejího posledního trvalého bydliště. Ministerstvo, popř. další orgány veřejné moci nesdělí jakýmkoliv způsobem údajným původcům pronásledování nebo vážné újmy informaci o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nezíská v souvislosti s řízením ve věci mezinárodní ochrany informace o žadateli o udělení mezinárodní ochrany od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy“. Údajným původcem vážné újmy sice v případě stěžovatelky nemají být státní orgány, ale soukromé osoby, nicméně i tak by zjišťování údajů týkajících se žalobkyně způsobem naznačeným krajským soudem bylo nepřijatelné a v rozporu s citovaným zákonným ustanovením. Odkázat lze také na judikaturu NSS k rozdělení důkazního břemene mezi žadatele o mezinárodní ochranu a stát, podle níž je stát zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (viz. např. rozsudek ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5Azs 116/2005 – 58).

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že v případě žalobkyně není splněn ani další prvek definice doplňkové ochrany, a to prvek „selhání vnitrostátní ochrany“ v zemi, do které by měl být žadatel o mezinárodní ochranu navrácen. Poukazuje na informaci Ministerstva zahraničních věcí založenou ve spise, z níž dovozuje, že žalobkyně má na Ukrajině reálnou možnost nalézt účinnou ochranu. Žalobkyně podle něj této možnosti nevyužila, aniž by jí v tom bránila skutečná překážka. NSS ve vztahu k této otázce stěžovateli přisvědčuje v obecné rovině, tedy že rozhodnout o udělení doplňkové ochrany žadateli o mezinárodní ochranu lze pouze v případě, že je naplněn (kromě jiného) také zmíněný prvek „selhání vnitrostátní ochrany“, neboť krajský soud se k této otázce vůbec nevyjádřil (pouze konstatoval, že původcem vážné újmy mohou být i soukromé osoby, což by však stěžovatel nikterak nezpochyboval). NSS toliko na okraj odkázal na svou judikaturu týkající se prvku „selhání vnitrostátní ochrany“ a standardu vnitrostátní ochrany plynoucího z příslušných ustanovení práva Evropské unie – (např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3Azs 48/2008 – 57 (k podrobnější úpravě této problematiky na úrovni vnitrostátního práva došlo teprve v době po vydání rozhodnutí stěžovatele v nynější věci, srov. § 2 odst. 10 a 11 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 5. 2013).

Lze tedy shrnout, že NSS shledal důvodnou kasační námitku, podle níž byl pokyn krajského soudu k provedení bližšího dokazování stran úmrtí manžela žalobkyně nezákonný. V daném řízení bude úkolem krajského soudu posoudit, zda lze považovat žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany za zjevně nedůvodnou z hlediska věrohodnosti jí uplatněných tvrzení o hrozbě vážné újmy, které by byla vystavena v případě návratu na a dále z hlediska možnosti vnitrostátní ochrany proti údajným původcům této hrozby.

Krajský soud v Brně poté ve věci nařídil jednání na den 25. 6. 2014. U tohoto jednání právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že NSS ve svém rozsudku zmiňuje, že žalobkyně zanechala na syna. Toto tvrzení však není pravdivé, neboť syn žalobkyně žije v u strýce žalobkyně a syn žalobkyně v studuje. Strýc žalobkyně je se situací kolem žalobkyně podrobně obeznámen a mohl by tedy skutečnosti, jež tvrdí žalobkyně, dosvědčit, stěží by však s ohledem na svůj věk a finanční situaci mohl přiletět do ČR. Poukázala však zároveň na to, že žalobkyně žije v ČR již od roku 2000, nikdy se žádného prohrěšku nedopustila, není tedy sebemenší důvod o pravdivosti jejich tvrzení pochybovat, zvláště když vždy o všech skutečnostech hovoří shodně. Žalobkyně trvá na tom, že na by se necítila bezpečně, státní orgány by jí bezpečí nemohly zajistit, pokud jde o jejího manžela,

policie jeho úmrtí nešetřila a v úmrtním listě je uvedeno pouze, že zemřel. Není tam tedy uvedeno, že se jednalo o násilnou smrt.

K věci samé pak žalobkyně uvedla, že skutečně v ČR žije od roku 2000. V době, kdy na zabili jejího manžela, v ČR žila opravdu nelegálně a žádost o azyl nepodala proto, že jí jedna její kamarádka, která je, řekla, ať zatím žádost o azyl nepodává, že je na podání žádosti čas, protože když žádost podá brzy, nebude jí vyhověno. Uvěřila tedy jejímu tvrzení a žádost o azyl proto nepodávala. Když bylo však v roce 2013 zahájeno řízení o vyhoštění žalobkyně, policistce v všechno řekla, sdělila jí i tu skutečnost, že jejího manžela na zabili. Policistka jí sdělila, že to nebude „do papírů“ psát a dala žalobkyni adresu na s tím, aby si podala žádost o azyl. To žalobkyně také učinila a v azylovém řízení všechny skutečnosti popravdě uvedla. Ke svému strachu z návratu na sdělila, že od své matky ví, že k domu, kde matka žije, (je jí 74 let), přijíždí někdy tmavé auto, posádka z auta se matky ptá, kde žalobkyně žije, chtějí znát její adresu a číslo telefonu. Matka jim však říká, že o žalobkyni vůbec nic neví, že ani neví, jestli žije nebo ne. V nedávné době žalobkyni matka nebrala tři dny telefon, žalobkyně měla o ni strach, a proto nakonec zavolala sousedce. Ta ji však řekla, ať jí už nikdy netelefonuje, neboť má o sebe a svou rodinu strach. Nakonec žalobkyně zjistila, že matka je v nemocnici. Před vánocemi tito lidé matku fyzicky napadli, měla zlomená 4 žebra a otřes mozku a od té doby není po zdravotní stránce dobrá. Pokud jde o zabití svého manžela, sdělila, že to bylo tak, že v roce 2008 jel na pohřeb své matky na Brzy ráno ho našli lidé, kteří šli po cestě na vlak, ležet v krvi. Zavolali lékaře, ten však konstatoval, že manžel je mrtvý. Když se to dozvěděla matka žalobkyně, šla okamžitě případ nahlásit na místní policii a policisté ji sdělili, že jestli nechce mít doma další mrtvolu, ať vezme oznámení zpět. Matka to udělala, protože v té době měla u sebe syna žalobkyně a žalobkyně byla v ČR. V této situaci žalobkyně vůbec nevěděla co má dělat, protože žila v ČR „na černo“ a její matka pak situaci vyřešila tak, že požádala strýce žalobkyně z, aby přijel a syna žalobkyně si odvezl do To také v roce 2009 udělal a od té doby syn žije v O syna měla totiž žalobkyně také strach, protože ho na 2x zbili. Když žalobkyně v roce 2000 přijela do ČR, několik let byla v azylovém řízení, od roku 2007 však v ČR již žila „na černo“. Ke svému návratu na sdělila, že se tam nemůže vrátit, protože tam, kde dříve s rodinou žila, by se nevrátila nikdy ze strachu, že jí také zabijí. Nemohla by se vrátit na ani na úplně jiné místo, jednak proto, že nemá finanční prostředky, ale hlavně z toho důvodu, že na by si jí „našli“ a mohli by ji zabít. Matka žalobkyni přímo prosí, aby se na už nikdy nevracela, protože doma nechce mít další mrtvolu. Na je totiž situace taková, že všechno ovládá mafie, která je spjata s policií a proto ví, že by jí nikdo nepomohl. I syn žalobkyně tvrdí, že se na již nikdy nevrátí, že až dostuduje, přijede také do ČR.

Zástupkyně žalovaného u tohoto soudního jednání uvedla, že poukazuje na rozpor ve výpovědi žalobkyně, neboť v protokolu o pohovoru v průběhu azylového řízení žalobkyně uvedla, že její syn odjel do v roce 2012 a nyní hovoří o roku 2009.

K tomu žalobkyně uvedla, že syn odjel z do již v roce 2009, rok po úmrtí jejího manžela, nikoliv v roce 2012. Sdělila, že určitě neuváděla u pohovoru, že by syn odjel z až v roce 2012, zřejmě ji u pohovoru špatně rozuměli.

Zástupkyně žalovaného uvedla, že skutečně žalobkyně v protokolu o pohovoru hovoří o odjezdu syna z v roce 2012, takže její výpověď u soudu o datu odjezdu není pravdivá. Protokol o pohovoru žalobkyně osobně podepsala.

Krajský soud v Brně poté připojil spis Policie ČR, Krajské ředitelství policie, odbor cizinecké policie ve věci týkající se vyhoštění žalobkyně vedené pod č. j. KRPP-23318/ČJ-2013-030022. Ve spise se nachází úřední záznam vyhotovený 9. 2. 2013, v němž uvedeno, že tohoto dne byla vyslána hlídka policie do, kdy anonym oznamuje, že se zde nachází žena národnosti, která nemá povolení k pobytu v ČR. Po příjezdu na místo hlídka kontrolovala ženu, která na výzvu hlídce policie sdělila své osobní údaje, kdy se mělo jednat o M. H., nar. Doklady uvedená žena hlídce nepředložila. Dle lustrace CRO k uvedené ženě nebylo k dispozici foto a doplňující otázky k ověření totožnosti, jako jména za svobodna, narození dětí atd. nebyla žena schopna hlídce zodpovědět. Tato žena hlídce na místě později sdělila svoji pravou totožnost, předložila dále číslo cestovního pasu a bylo zjištěno, že se jedná o ženu L. K., nar. Dle záznamu z uvedeného cestovního pasu bylo zjištěno, že jmenovaná má neplatné vízum, toto bylo ukončeno, tudíž se na území ČR zdržuje neoprávněně.

Dále bylo ze spisu zjištěno, že 11. 2. 2013 bylo žalobkyni předáno oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, kdy na policii žalobkyně sdělila, že rozumí česky, tlumočnicka nepotřebuje a toto také stvrdila svým podpisem.

Téhož dne, tj. 11. 2. 2013, po poučení na policii žalobkyně sdělila mimo jiné, že při kontrole policií uvedla jméno M. H., nar., protože věděla, že nemá v pořádku svůj doklad. Uvedené údaje si jednou přečetla, když uklízela, už neví kdy. Do ČR přicestovala na voucher a na svůj platný cestovní pas přes hraniční přechod Přijela se svým manželem, který v Čechách pracoval jako svářeč. Další vízum ji zařizoval mafián. Za prodloužení zaplatila 5.000 Kč, pobyt jí však nikdo neprodloužil. V té době pracovala bez smlouvy jako uklízečka. Celou dobu byla v Správní vyhoštění dostala v roce 2001. Aby mohla v ČR s manželem zůstat, požádala o azyl. O tom, že řízení bylo ukončeno, nevěděla, zůstala tu s manželem po dobu víza vylepeného v pase, pak už nikde nebyla. Manžel byl nemocný a potřebovali peníze na transplantaci ledviny, tak se již o nové vízum nestarala. Když manžel zemřel v říjnu 2011, tak v ČR zůstala. V současné době pomáhá v různých domácnostech jako uklízečka a 1x týdně v sobotu ráno chodí uklízet do pizzerie. Uvedla, že si byla vědoma toho, že porušuje zákony ČR, že v ČR pobývá nelegálně. Na dotaz, zda jí nějaké důvody brání v návratu na, sdělila, že jí nebrání nic, jen neví, co bude, když dříve žádala o azyl a na od roku 2000 nebyla. Dále sdělila, že na území ČR pobývá od roku 2000, od té doby nikde jinde nežila, téměř celou dobu pobývala v V ČR se cítí jako doma, vrátit na se nechce, situace je tam problematická, když se však bude muset vrátit, tak se vrátí. Uvedla, že finanční prostředky na vycestování z ČR má.

Dále bylo zjištěno, že ve spise se nachází rozhodnutí PČR vydané 11. 2. 2013, dle něhož se žalobkyni ukládá správní vyhoštění v délce 3 roky.

Toto rozhodnutí žalobkyně převzala 11. 2. 2013, tedy žalobkyni bylo téhož dne doručeno. Žalobkyně stvrdila vlastnoručním podpisem, že řízení bylo vedeno v jazyce českém

bez přítomnosti tlumočníka, uvedla, že česky rozumí a tlumočníka nepotřebuje a toto také stvrdila svým podpisem.

Téhož dne se žalobkyně vzdala práva odvolání proti uvedenému rozhodnutí přímo na Policii ČR a stvrdila toto také vlastnoručním podpisem.

Dále si soud připojil spis sp. zn. 59Az 571/2003 Krajského soudu v Plzni, z něhož bylo zjištěno, že 27. 1. 2001 žalobkyně podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR, 19. 5. 2003 bylo vydáno rozhodnutí Ministra vnitra ČR, kterým bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 9. 2001 o zamítnutí návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu potvrzeno ve všech částech výroku a rozklad zamítnut.

Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalobu, Krajský soud v Plzni rozsudkem č. j. 59Az 571/2003 – 41 rozhodl tak, že žalobu zamítl, proti uvedenému rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, NSS rozsudkem č. j. 5Azs 258/2004 – 68 rozhodl tak, že kasační stížnost zamítl, rozhodnutí nabylo právní moci 10. 2. 2005.

Krajský soud v Brně pak u jednání, které nařídil na 6. 8. 2014, provedl důkaz oběma těmito spisy a žalobkyně k věci uvedla, že pokud jde o řízení týkající se jejího vyhoštění, nikdy před policií nevypovídala v tom smyslu, že by její manžel zemřel v roce 2011, ani se jí na to nikdo neptal. Souhlasila s tím, že policii vlastnoručně protokol podepsala, nikdo jí ho však nedal předtím přečíst a žalobkyně neměla nejmenší důvod pochybovat o tom, co je v něm napsané, neboť policii věřila. Trvala na to, že její manžel zemřel násilnou smrtí v roce 2008, ona, ani její matka nikdy úmrtí list manžela neviděly. Když jednala na policii v Plzni, policistka, která ji vyslýchala, jí pouze řekla, že její osobní důvody jí nezajímají, že musí mít pro pobyt v ČR řádné doklady, a ty nemá. Policistka jí přímo sdělila, kam se má obrátit kvůli azylovému řízení. Dále uvedla, že policistce sdělila, že má jednoho syna a ten žije v, rozhodně nehovořila o tom, že žije na Dále uvedla, že s návštěvou to bylo tak, že když věděla v roce 2011, že jí skončila platnost pasu, toho, se kterým přicestovala z do ČR a protože chtěla mít platný doklad, obrátila se na ukrajinskou ambasádu. Tam jí však sdělili, že ji mohou vyřídit pouze doklad pro vycestování na, což však žalobkyně nepotřebovala a proto odešla. Od té doby nikam nechodila, pouze občas pracuje, aby si vydělala na živobytí a má strach potkat policii.

Zástupkyně žalovaného pak uvedla, že ze správního spisu týkajícího se správního vyhoštění žalobkyně vyplývá, že žalobkyně se dostavila na policii na základě anonymního udání, jak vyplývá z citovaného úředního záznamu, nikoliv, jak uvedla v azylovém řízení, že se tam dostavila sama, protože věděla, že takto by to už dál nešlo. V průběhu správního řízení týkajícího se správního vyhoštění byla žalobkyně také řádně poučena o svých právech a povinnostech, což také podepsala a pokud uvádí, že protokol týkající se jejího vyjádření k věci sice podepsala, nicméně ho vůbec nečetla a neznala jeho obsah, k tomu zástupkyně žalovaného sdělila, že žalobkyně měla možnost si protokol přečíst, rozhodnutí o uložení správního vyhoštění obdržela a vzdala se práva na odvolání, takže i z toho vyplývá, že proti uvedenému rozhodnutí žádné námitky neměla.

Zástupkyně žalobkyně sdělila, že úřední záznam ze spisu týkajícího se vyhoštění žalobkyně je z 9. 2. 2013 a protokol sepsaný na policii s žalobkyní je z data 11. 2. 2013. 11. 2. 2013 se žalobkyně dostavila na policii skutečně sama. Žalobkyně má úctu k našim státním orgánům a pokud jde o policii, po provedeném výslechu ji bylo sděleno, aby protokol podepsala. Učinila tak, aniž by jí napadlo zkoumat obsah protokolu. Pokud jde o rozhodnutí o správním vyhoštění, je pravdou, že žalobkyně se do něho neodvolala, protože věděla, že odvolání nebude mít žádnou šanci na úspěch. Protože chtěla svůj pobyt na území ČR zlegalizovat, na radu policistky odjela do pobytového střediska v a okamžitě podala žádost o azyl. Zástupkyně žalobkyně pak uvedla, že hovoří o návštěvě žalobkyně na zastupitelství jako reakci na kasační stížnost žalovaného, kde se přímo hovoří o tom, že již v roce 2011 žalobkyně navštívila zastupitelský úřad a ten byl ochoten ji pomoci k návratu na Celou situaci tímto u jednání, tedy návštěvu žalobkyně na zastupitelství zástupkyně žalobkyně proto objasnila.

U tohoto jednání soudu na dotaz soudkyně pak uvedla žalobkyně, že její manžel měl opravdu problémy s ledvinami, byl i krátkodobě hospitalizován v nemocnici v, protože léčba by byla drahá, podepsal revers a z nemocnice odešel. Bral nějaké léky a ví, že mu bylo řečeno, že pokud by se jeho stav zhoršoval, musel by docházet na dialýzu, popřípadě následně podstoupit transplantaci ledvin. Ke svému synovi pak žalobkyně uvedla, že ten žije v u strýce od roku 2009, odjel tam, když mu bylo 15 let, nejprve studoval na střední škole a nyní studuje na univerzitě historii a studium ukončí za 2 roky.

Skutkové a právní zhodnocení věci soudem.

Krajský soud v Brně při hodnocení skutkových tvrzení, tedy skutečností, které uváděla žalobkyně, musel zkoumat věrohodnost tvrzení žalobkyně jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, protože rozhoduje v tomto případě za situace důkazní nouze.

Pokud jde o žalobkyni, dospěl soud k závěru, že tvrzení, které uváděla v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o vyhoštění a v průběhu soudního řízení v zásadních věcech nejsou konzistentní, a to způsobuje nevěrohodnost tvrzení žalobkyně.

Pokud žalobkyně popisovala situaci týkající se její rodiny na, uváděla, že v ČR pobývá od roku 2000, od té doby nikdy na nebyla a uvedla, že do ČR přijeli s manželem vydělat peníze, aby mohli zaplatit mafiánům, kteří po nich požadovali více, než si žalobkyně s manželem od nich ve skutečnosti vypůjčili s tím, že má z těchto mafiánů strach, neboť zabili jejího manžela a 2x fyzicky napadli syna, takže i ten odjel z do

Žalobkyně v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl uskutečněn 26. 3. 2013, pokud jde o svého syna, hovoří v tom smyslu, že minulý rok (evidentně se tedy jedná o rok 2012) syn musel odjet do Bylo mu 18 let, dostal pas a odjel.

V průběhu řízení o vyhoštění v protokolu z 11. 2. 2013, tedy v podstatě měsíc předtím než byl s žalobkyní proveden pohovor v rámci azylového řízení, do protokolu u policie uvedla, pokud jde o jejího syna, že tento žije s její matkou na s tím, že v průběhu soudního řízení počátkem roku 2014 a následně v průběhu tohoto roku hovoří o synovi tak, že syn žije v u bratra jejího zemřelého otce, kde studuje. Uvedla, že žije v, a to od roku 2009, kdy mu bylo 15 let, začal tam studovat na střední škole a nyní studuje na univerzitě.

Tvrzení žalobkyně pokud jde o syna, tedy rozhodně nejsou konzistentní. Žalobkyně o synově nynějším bydlišti hovoří rozdílně v průběhu roku 2013, v rozmezí 1 měsíce hovoří jednou tak, že od roku 2012 žije v, podruhé říká, že žije s její matkou na a v roce 2014 pak hovoří o tom, že syn žije u jejího strýce v od roku 2009.

Stejně tak hovoří o úmrtí svého manžela, když v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvádí, že její manžel byl zabit na v roce 2008 s tím, že zabití manžela žalobkyně oznámila její matka na místní policii, kde jí však řekli, ať oznámení vezme zpět, pokud nechce mít doma další mrtvolu. Toto tedy uvedla žalobkyně 26. 3. 2013, když 11. 2. 2013 byla vyslýchána v průběhu řízení o vyhoštění, tedy měsíc před provedeným pohovorem v rámci azylového řízení, kde uvedla, že její manžel byl nemocný, potřebovali peníze na transplantaci ledvin, a proto se o nové vízum nestarala s tím, že sdělila, že manžel zemřel v říjnu roku 2011.

V průběhu soudního řízení v roce 2014 pak žalobkyně sdělila, že zemřel násilnou smrtí, když jel na pohřeb své matky v roce 2008 s tím, že ona ani její matka nikdy úmrtní list jejího zemřelého manžela neviděly, určitě v něm však není jako příčina úmrtí uvedeno zabití, tedy násilná smrt.

V takto zásadní skutečnosti také žalobkyně nehovoří konzistentně, neboť jednou mluví o násilné smrti v roce 2008 a podruhé v rozmezí 1 měsíce (únor – březen 2013) hovoří o tom, že její manžel zemřel v říjnu roku 2011, že měl potíže s ledvinami a bylo třeba provést transplantaci ledviny, na což však neměli peníze, když i u soudního jednání na dotaz sdělila, že její manžel měl, dokud žil v ČR, skutečně problémy s ledvinami, krátkodobě byl i hospitalizován v nemocnici, tuto však na revers opustil, dostal nějaké léky s tím, že se hovořilo o tom, že pokud se jeho zdravotní stav zhorší, bude potřeba, aby chodil na dialýzu, případně aby byla provedena transplantace ledviny.

Skutečnosti týkající se syna žalobkyně i jejího manžela jsou zajisté v životě žalobkyně věci naprosto zásadní. V průběhu krátkého časového úseku nehovoří o nich však shodně, takže její tvrzení si soud nemůže vykládat jinak, než že tvrzení jsou nevěrohodná a rozhodně nemohly pramenit z toho, že by žalobkyně nerozuměla česky, tedy nerozuměla tomu, na co se jí ptají policisté, či pracovníci vyslýchající ji v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany či u soudu, když v průběhu řízení o vyhoštění, než byla žalobkyně vyslechnuta, byla řádně poučena v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu, vysloveně uvedla, že na ni nebyl u policie činěn psychický ani fyzický nátlak, uvedla, že nepotřebuje tlumočníka, neboť rozumí česky, v tomto směru tedy pomoc nepotřebuje, stejně tak byla poučována i v době, kdy byl s ní proveden pohovor v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobkyně uvedla a podepsala, že všem poučením rozumí a souhlasí s tím, že pohovor bude proveden

v jazyce českém a ani v průběhu soudního řízení nepožadovala ustanovit tlumočníka z jazyka ukrajinského do češtiny a z češtiny do jazyka ukrajinského, když žádala pouze ustanovit právního zástupce a v tomto směru ji soud vyhověl.

Soud tedy uzavírá, že kladeným dotazům žalobkyně ať už u policie, správního orgánu či soudu musela rozumět, česky hovoří, tlumočníka nežádala, a proto soud nemůže uvěřit jejímu tvrzení, že když byla vyslýchána u policie, že sice měla možnost si protokol o jejím výsledku přečíst, nicméně tak neučinila, neboť policistům věřila a prostě ho bez znalostí obsahu podepsala.

Soud toto tvrzení pokládá za tvrzení účelové, neboť se ukázalo, že v průběhu řízení o vyhoštění, azylového řízení a řízení u soudu ohledně udělení mezinárodní ochrany v zásadních věcech skutečnosti žalobkyně nepodává stejně, ať už se to týká odchodu jejího syna z či úmrtí jejího manžela, což, jak soud již uvedl, jsou nutně zásadní okolnosti v životě žalobkyně, a pokud by je podávala pravdivě, musela by být její tvrzení zcela konzistentní.

Soud tak dospěl k závěru, že v žádném případě u žalobkyně nejsou důvody pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) nebo b) protože žalobkyně ani netvrdila, že je pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ale nebylo ani prokázáno, že by měla mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.

V případě žalobkyně by mohly tedy přicházet snad pouze v úvahu důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a) zákona o azylu, dle kterého doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

V případě žalobkyně však bylo zjištěno ze zpráv, které v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany založil do spisu správní orgán a s nimiž byla prokazatelně žalobkyně seznámena a žádné výhrady k nim neměla, ale i z aktuální zprávy o situaci na, kterou vyžádal žalovaný od Ministerstva zahraničních věcí v dubnu roku 2014, že v případě návratu žalobkyně na by ji z bezpečnostního hlediska na západě a ve středu země, včetně hlavního města, nic nehrozilo, neboť situace je tam klidná, když sama žalobkyně u policie v únoru 2013 nevyslovila žádné obavy z návratu na (tedy ani strach z mafie) pouze sdělila, že na se vracet nechce, neboť se cítí jako doma v ČR a situaci obecně na označila jako problematickou. V případě problémů se soukromými osobami by se tedy dle zjištěné situace z předložených zpráv mohla na policii obrátit.

Soud nepopírá, že v současné době není bezpečnostní situace na celém území dobrá a klidná, nicméně z aktuální zprávy Ministerstva zahraničních věcí vyplývá, že toto se týká pouze jihu a východu země, když jinde na je situace klidná a bezpečná.

Soud tedy dospěl ze shora uvedených důvodů, po rozsáhlém doplnění dokazování, k závěru, že žaloba žalobkyně důvodná není a proto byla dle § 78 odst. 7 soudního řádu správní (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuta, neboť v případě žalobkyně nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci žalobkyně neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti, tomuto žádné náklady řízení nevznikly.

Krajský soud v Brně ustanovil žalobkyni pro řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí žalovaného zástupkyni JUDr. Pěvu Skýbovou, advokátku.

Podle § 35 odst. 8 v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí stát a v případě, že žalobci byl ustanoven zástupce ten, kdo je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu.

Žalobkyni byla k zastupování ustanovena advokátka JUDr. Skýbová, která doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty. Právní zástupkyní žalobce pak náleží odměna za zastupování za 6 úkonů právní pomoci a 6x režijní paušál, a to 6x odměna po 3.100 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., a dále náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon právní služby dle § 13 odst. 3 shora uvedené vyhlášky, tedy jedná se o 6 úkonů právní služby, a to příprava a převzetí věci, doplněk žaloby, účast u čtyřech soudních jednání a k tomu, ke každému úkonu režijní paušál 300 Kč, tedy 6x 300 Kč, celkem 20.400 Kč vše zvýšeno o 21% daně z přidané hodnoty, tj. zvýšeno o částku 4.284 Kč, celkem 24.684 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. srpna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně